

ר' יצחק בר זעירי ואמרי לה אמר רבי שמעון בן נזירא, Mai קרא (שה"ש א) "אם לא תדרעי לר היפה בנשים צאו לר בעקביו הצעאן וגוי" ואמריון גידים הממושבנין על הרועים. שמע מינה אף על לשון הרע [גמי] קאמור שמע מינה. ואמאי קרו ליה ראש המדברים כן ולכע צוכמן מה נלעטן מינוקות סלך תלג למפכו על מצנחות שרועיס וועי הלוו ולפיכיו: שם מה עעל לטען פלא. ולג פלאג מעסיל דהה קלמי אקס טולכלט בערים עריכים טרייכיס:

עין אידת

ראוי נשמרין, הם הנם גיזוזים טבעיות טהורין וביהם יש הבהיר יפה את הצביון היהודי. וע"כ גם כשהדור יורד כי הדבר שאין בו כח מוסרי שיש בו די להכיל עליו את אותן החובות מעתילדות לרוגל הרחכת היהוד המתעלת מהקדושה היהודית לטהורה המצויה בחינוקות של בית רבן, הנם נתפסים, מתמעטים בעונם ואינם מתגדלים, לבלי להוסיף על חילשות כה דור לשאת את האור והמוסרי הנעללה המתגללה בנסיבות הזכות ללון, בהיותו רוחק מתחם להם את מכשורייהם המוסריים הצורךים לדברים שכבה הבחירה והשכל של האנשים הגמורים מללא דעה ונסיוון החיים. נידים הממושכנים על הרועים, מענייה הרועים מלפרע אט חוכותם, והעניות המוטריה היא העשקה את הגדים, הטבעיים הטהורים, כדי שלאתן עז להדור הבא להפתחה יפה בכרzon רוחניותו, בהיותו משתמש בכל יתרונותיו שלא כשרה, ואני מלא את תפקידם מסכת נפילתו באזומה המוסרית.

ש"מ אף על לה"ר כאמור ש"מ. בהיותו מדבר ע"ד האכילה של זכרים שאינם מתוקנים מצד הנוקה של אכידת הרובש שיש בזיה, בציורים של זכרים טמאים הרואין להם, הנה אין חטא לה"ר, הכא מירידת רגש הכרת הנשגב שיש בכך הדיבור ומעתה העלינה, נפרד מחתא המעשרות, והן נערכים בבדרך סבה ומקובב. כי הגסות החומריות המביאה להשתמש כמעולה שבכחות הנפש האנושית לתחילה יותר נבזה ונמאסת, היא עצמה מורידה עוד יותר את האדם עד כדי הריסת הברית הייתו מרוממת ועלינה. אבל ציריךizia סכום הגון של מחשבות נעלות ורגשי קודש מאירים, איך להרגישו ולהתקרכז לשמרתו בלבד נאמן ואהבת אומן. וכל שיתעללה האדם ביטור בזירות המצאות המיוחסות להמסורת הפרטני והקרובי, כליה"ר, תעללה יותר לקודשת השמירה הכלכלת הנעוזה בדברים שיטודם בחיי האומה בכללותה, כתיקון המעשרות, לבירת שולם.

ונט. ואמאי קרו ליה ראש המדברים בכל מקום, דותבי
לשי ורשי ורשי, ויתיב יהודה ב'ג נכיוון. פתח ר' ואמר
בכמה נאם משוחחת של אומה זו, תקנו שוקרים, תקנו
גשרים, תקנו מרחצאות. המטרה של תיקון החברה האנושית

ח הקדושה העילונה של הצדיקים הגדולים מעמידים אותו
יה, יعن שאים ממלאים את הדברים שהם ראויים להיות
לימים בהיות האדם קרי למצוות יותר עליון. וכשאין הפעולה
ורת לעלה את הדור בכל צדדיו, הצדיקים נתקפיטים בעונ
ור, ונעשה הדור עיי' יותר ירוד ונמור, משולל מטבח
זינה ומובטל מפני שפלתו מאוון התביעות שהנתניה
ולינויו היה מוקיתו, וזה סילוק של חסרון אים הבא עיי'
כORTH של העמודה במצב שפל וירוד מאד. אמנם כשהמדרגות
ל הירידות הולכות כי' עד שמשפלות המצב אין צדיקים
זר, או כבר אין בדור כה לשבול אפילו את הפעולה הגנזה,
קדושות תום הילדות פועלת עליו כשהיא מחוברת אל התורה,
וז שע' יש איזה ישעיהו של צד החיים העציר בירוד אל
בל כלו של חי הגדוליים, וגם אותו העילוי המכוס רק בכח,
וצוא לאור עיי' הטבע היורם מוקמצ הנקמס בלב כל זרע יעקב,
יא פועל על הכלל הטלה חיובים ידוועים איך להתנגד בהם
שומחו, בכשרון מעשה, בחתבת מוסר, בהוספה [של ?] יושר
דק, יראת שמים ותח דרך, וכשכל אלה לא נמצא, מתמעטת
ע' הפ השגחה אפילו אותה המדה הקצובה לגידול הרוחני
וילדותי, ווינקות של בית רבנן נתפסים על הדור. ובזה געשה
וא יותר ירוד, ומרוקן מכל משאות נשגנוות של אורה
קדושה, והנמי שרוי באפילה עד אשר ישוב ורפא לו,
וחמפרחות ג'yc הקלות לברכות.

ו-ה. א"ר יצחק בר זעירי, וא"ל א"ר שמואון בן ניזרא,
מאי קרא אם לא תודיע לך היפה בנשים, צאי לך בעקביו
צאנן ונור, ואמרינו נדיים הממושבנין על הרועים. רוב
זהשפלות הכלליות שבאהמה באות מפני חסרון הכרה אמיתית
ב咩לחתה הגדולה, יסוד גאותן של ישראל שנטה מהם.
בישראל מקרים את מעלה העליונה או הם משכילים לדעת,
שכל תשוקה של הود קדושה, של הגברת כח תורה ונעם ד', של
הדרן של מדות טובות ודרך יושר הם דברים טבעים (לה)
(לאומה), והיא משתמשת להתקרכ לטבעה. ע"כ היא מוספת
מעלות בכל דבר טוב, ומתעללה בקרבתה ד' אל אמרת ההכרה
הטבעית יש להכיר הרובה יותר בקטנים מבוגדים. הגודלים
ערבבה כבר חמיה החיים את תוכנות הטהורה, עד שאפשר
להכחיזן את אביוינו ע"פ טבעם הטהור. אבל הילדיים אם יהיו

בן גנום. צו נג' בילכת פס' של מומך זו. לומיס': שוקרים. קלר מופע פוקי עיילות וטווומיטס:

בכל מקום. ריתבי רביה יהודיה ורביו יוסי ורביו שמעון, ויתובי יהודיה בן גרים גבייהו. פתח רביה יהודיה ואמר, כמה נאים מעשיהם של אומה זו, תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות. רביו יוסי שתק. ענה רביה שמעון [בן יהוא] ואמר, כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמו, תקנו שווקים להושיב בהם זונות, מרחצאות לעין בהם עצמן, גשרים

עין איה

רса. ענה ר"ש ב"י ואמר, כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמו, תקנו שווקים להושיב בהם זונות, מרחצאות לעין בהם עצמן, גשרים לתול מהם מכסיין. מהחאו של רבבי על כל הרע הפועל, אפילו בהיותו פושט טפליין ומתכסה לבושים הטוב והחדר, היא חזקה כי עד שהוא חודר לסתוף הפעולה עצמה, לבירר שככל מה שיוציא מן הרשות, לא זו בלבד שיש עמו זדים של הסיד המתולים עמו מצד היסוד המשחת שבעיר רענון והטוב, שאו היה להוגה דעתו כען משעול צר מאין לנוטה ימין ושמאלו, כי"א עצם הפעולה בעצמן הנן הרחוקות מכל מטרה טובה, אפילו אותה הגליליה לפום ריויטהא, כי יסוד הרשות מהפיך הכל לרוען, רק לטוב עצמו ולהרע לביל החברת האנושית, כי"א יוסיפו עוד מועקה על החלץ הקדום מתגרת יד העול הכביד של משנת העזריות שלהם. ע"כ אמר כיון שאין שם מבט של צדק, של חסד אלהי, שולט בלב האומה הרשות באמת, שהרי אין להם בעולם כי"א הטוב של אהבת הבריות באמת, כדי שיכל עזם לרדע את כל העולם כולם תחת רגלים, כדי שיוכלו להגיע לתאותיהם השפלות בכל מלא נפשם הבהמית, כי"א מה יכול הכלל לקות מההפעולות. ע"כ לא יקלעו הפעולות אפי"ה את אהבת הבריות קרויה, כי תקנו שווקים, שהמטרה הקרויה של מטרתן קרויה, היא הרבות הרכוש והעושר בחברת. והם עט הרחבות המסתור היא הרבות הרכוש והעושר בחברת. והם עט נטייתם הרעה עשו להם מטרה להושיב בהם זונות, שההפעסן הכללי הזה ירוש את החברת הרבה יותר ממה שיוכלו כל השוקים להעשירה, כי"כ بعد אשה זונה עד בכיר לחם², "זרעה זונות יאבד החן"³. כי"כ לא ישיג הכלל משורש הרעם שום טובה אפילו קלה, רק רע והפסד חרמי ורוחני. ע"פ המטרת הזאת אין לשוקים יחשisher עם הגשרים שיש בהם עניין חברות, כי"א אם המרחצאות, אבל באופן מוקלקל, כי לא על הנקיון והטהרה נוסד המוחץ הרומי, היוצא מנניה של نفس במות וונוכה, כי"א לשם דידפת עידוניים גסים ופחותים, שלא הבריאות מגמתה כי"א העידון, שמחוזיר את המתעדנים לסוף לתושבים ומפונקים. הרוחקים מכל עבודה וריקים מכל גבורה אפי"ה חרנית, כי"ז שהם מתרחקים מכל תכליות שהיא באמת נשאה כי"א הם הורטיסים אותן. ונשרים שתקנו, לא יחררו את הרוחקים כדי להטיב את מצב הכללה הכללית של כללות המשפה האנושית, כי"א הם תקנות לטול מהם מכסיין כדי להתמלא מהם מפסוליהם של העמים הרכבים שננהרו אליהם, ולרשותם ע"י המכסיים הרכבים. עד שהקיבוץ הנמשך מהගשרים, לא יהיה בו טוב כלל, כי"א

היא בודאי מתחלה לתפי חילופי הדיעות. ולפי אותה ההבדלה הגדולה שבין קודש לחול ובין ישראל לעמים, כן גודלה היא הבדלה המטרת של הכנסת ישראל ביחס לתקון חברת מין האדם שהוא ערגנת אליה, לאויה המטרת שהציג לפני עם כרומיים. מוביל הדבר שלפי התחלוות המטרת מוכרים כי"כ הרבה מעשים וסדרים להתחלה. אבל בכל זה נפגשים ג"כ דברים מתאימים בפועל שבין למטרת הגסה הרואה להיות מצוירת אצל הרומים, בין למטרת העילונה והקדושה של הכנסת ישראל, הדברים הללו הם תיקונים נאים וטובים.ומי שפוגש תמיד צד השוויה המעשית, ולקוח את הטוב ומשתמש בו לטובה וננהה ממנו, ומשבחו אפי"ה כשבא מקור שהוא לפני עצמו גם ומזרם למטרת הנכבדה הרואה להיות נחקרת על לבבה של מלכת כהנים וגוי קדוש, הוא יכול להיות ראש המוכרים בכל מקומות. עם כל הקורבה שלו לקודש, ועם כל הדבקות בתורה וקדושתן של ישראל, יהיה יכול לנפות בכלבו מקום גם לכל הנטש, אפי"ה מארה הרשות היהודית היהילוף הקנינים כדי הראשיים במעמד החברת האנושית הוא היהילוף הקנינים כדי שיכל הכלל כולם להשתיע איש באחיו ע"י חילוק העבדות, וצירוף הרוחקים במקומות כדי שייהיו יכולים לאחד חותות רוחקים מקומות מפוזרים, כדי להשלים את התיקון החברותי בכל צדיו, ועל כולם היא שמרת הבריאות של כל פרט כדי שימצאו חותות עובדים פועלים. השוקים, הנה מה ליסוד החילוף של הקנינים. הנשרים, ליסוד התקראות הרוחקים. המרחצאות, לתקן הכריות, שהטהרת היא יסוד העיקרי שלהם. ואלה המעשים הנאים, לאויה מטרה שייעשו, הם מתאימים עם המטרת היית רוממה.

רса. רביו יוסי שתק. כשהולכת פعلاה טוביה ממוקור שאינו הגון, או אפי"ה אם לא נובל להבהיר את הטוב היוצא מהפעלה, מ"מ הננו תמיד שרויים בפחד, שלא יתרגב הצד הרע של הנטייה הפנימית ויביא שואה ורעה הרבה יותר מהטוב היוצא ע"י הפעולה הטובה. ע"כ כי"א למחרות על הטוב והחוצלת, אבל אי אפשר כי"כ לשמה, بما שהוא נעשה ע"י אותו הכח שמצד עצמו הוא יכול רע ועומד להשחתת תבל ומלואה. ע"כ יסערו גל הלב, ורגש ההכרה אל הטוב מעבר מזה עם הרגש של החזון על כלל הרשות שמתחזקת בכ"ז דока ע"י הטוב המורגן החיצוני מעבר מוה, [רגשות אלין] אגם נלחמים זה עם זה, עד שהלב נדחק ואי אפשר לו לדבר דבר, ע"כ ר"י שתק.

רса. 1. כ"ר סה, א. 2. משלו, כה. 3. שם כט, ג.